

Π Υ Ρ Ε Ο Ε ΒΟΡΕΙΟΥ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Βερανζέρου 4. Τηλ. 3639.095—3629.769

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΑΘΗΝΑ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1980

ΕΤΟΣ Η'. ΠΕΡ. Β'. ΑΡ. ΦΥΛ. 49 (85). ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 10

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Διευθυντής Συντάξεως ΣΠΥΡ. ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ:

«...Οί σχέσεις ρυθμίζονται βάσει των αλβανικών απαιτήσεων...»

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΕ ΑΡΘΡΟ ΤΩΝ «ΠΡΩΤΙΝΩΝ ΝΕΩΝ»

Στά «Πρωτά Νέα» των Ιωαννίνων (11.1.80), δημοσιεύθηκε κύριο άρθρο με τον τίτλο «Αργήσαμε να απλώσουμε το χέρι». Η θέση της υπό πάνω εφημερίδας προκάλεσε αντιδράσεις του βορειοηπειρωτικού κόσμου, τις οποίες διασημνεί η Επιτροπή Βορειοηπειρωτικού Αγώνος Ιωαννίνων, με επιστολή που καταχωρείται στη συνέχεια:

Τά «Π.Ν.» έξ άφορμής δημοσιευμάτων άθηναικής εφημερίδος καί τοπικών τοιούτων, αναφερομένων εις τό υπό ψήφισιν σχέδιον νόμου, διά τήν άρσιν του χαρακτηρισμού της Άλβανίας ως έχθρικής χώρας, άσχολούνται μέ τήν Βόρειον Ήπειρον καί τούς Βορειοηπειρώτες. Έπειδή βλέπομε εις τό δημοσίευμα αυτό ήθελημένην άγνοιαν καί σκόπιμον διαστρέβλωσιν της άληθείας, δέν μäs είναι δυνατόν νά μείνωμεν άδιάφοροι, γι' αυτό καί άπαντώμεν.

1) Όρθως καί μέ τόλην — πράγμα πού ιδιαιτέρως τήν τιμή — ή τοπική εφημερίδα («Έλευθερία»), άνεφέρθη εις τά τραγελαφικά τών σχέσεων Έλλάδος — Άλβανίας, ως καί εις τό δοκίμιον της κ. Φωτιάδου, τό όποιον, έστω καί άν έγράφη γιά νά έξυπηρετήση κάποια σκοπιμότητα ή καθ' ύπόδειξιν ύψηλά ίσταμένων, άποτελεί ΕΝΤΡΟΠΗΝ, διότι δέν κάνει τίποτε άλλο από του νά έπαναλαμβάνει εις τήν ελληνικήν γλώσσαν τίς ψευδολογίες καί κακοήθειες τών Άλβανών. Τά έθνικά θέματα είναι ίερά καί σάν τέτοια δέν επιδέχονται ύποχωρήσεις καί παραχωρήσεις γιά όποιαδήποτε σκοπιμότητα καί περισσώτερο γιά άτομικές προβολές καί ώφέλη. Δέν γνωρίζομεν άν ή ως άνω κυρία θά έκανε τόσες φιλοφρονήσεις — έπειτα άπ' όσα είδε εκεί καί όχι άπ' ό,τι έγγραψε — άν λέμε είχε τόν άνδρα της, τά παιδιά της καί άλλους συγγενείς της στίς φυλακές τών Τιράνων, του Άργυροκάστρου, του Μπουρέλι ή στά στρατόπεδα συγκεντρώσεως του Μπόρσι, της Λιούσνιας, του Έλβασάν κλπ. Άλήθεια, όμως, γιατί δέν είδε καί δέν έγγραψε τίποτε γι' αυτά;

2) Τό νομοσχέδιο δέν θά μäs πρόμαζε ή άνησυχούσε άπλως, άν δέν είχαμε ύπ' όψιν τό άναμφισβήτητο γεγονός — πράγμα πού δέν διαφεύγει τών «Π.Ν.» — ότι ΠΑΝ Ο.ΤΙ ΑΦΟΡΑ ΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑΝ ρυθμίζεται όχι βάσει τών κοινών συμφερόντων επί ίσοις όροις, ΑΛΛΑ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΑΛΒΑΝΙΚΩΝ ΑΠΑΙΤΗΣΕΩΝ, έναντι τών όποιών ή Έλλάς ύποχωρεί άτάκτως. Άν κάποιος ρίξει μία βιαστική ματιά στίς έξελίξεις τών έλληνοαλβανικών σχέσεων από τής ύπογραφής των μέχρι σήμερα, θά διαπιστώσει τήν άλήθειαν τών άνωτέρω καί τήν αλβανικήν κακοπιστίαν. Π.χ.:

Ταπεινώσεις πού δέχονται οι Έλληνες, έστω καί άν είναι έμποροι, όπως τό κόψιμο τών μαλλιών της κεφαλής των πρό της είσόδου των στην Άλβανίαν. Η μεταφορά των γίνεται μέ αλβανικά μέσα καί τούς ηγαίνουν όπου θέλουν μέ άυστηράν συνοδείαν καί παρακολούθησιν, ενώ τά δικά των όχήματα τά αφήνουν στά σύνορα γιά νά τά παραλάβουν στην επιστροφή τους

Δεχόμαστε μία άηδή καί χοντροκομμένη προπαγάνδα μέ τά συγκροτήματά τους, πού τά παρακολουθούν καί τά χειροκροτούν άκόμη καί τό κράτος καί ή εκκλησία διά τών επισήμων αντιπροσώπων των, ενώ στην Βόρειο Ήπειρο, έστω καί μέ τήν άστοχη εκπροσώπηση της Έλλάδος μέ τήν Μαρινέλα καί τήν κυρία Φωτιάδου, δέν μπορούν νά παρακολουθήσουν τά προγράμματά τους οι Έλληνες Βορειοηπειρώτες. Η διακίνηση του έμπορίου κλπ. γίνεται μέσω Φλωρίνης καί

όχι μέσω Κακαβιάς πού είναι προσφορώτερον καί του γιά νά μή διέρχονται οι μεταβαίνοντες εκεί από τόν έλληνόφωνο χώρο της Βορείου Ήπειρου. Άκόμη καί τό άεροπλάνο της γραμμής Άθηνών - Ιωαννίνων - Τιράνων τό ήνάγκασαν νά ακολουθή τήν θετλασμένην γραμμήν Γιάννινα - Κέρκυρα - Βόρειον Ιόνιον καί μόλις φθάσει στό ύψος Δυρραχίου κάνει στροφή πρός τά δεξιά γιά νά προσγειωθή στό άεροδρόμιο τών Τιράνων καί τουτό γιά νά μή βλέπουν οι Έλληνες της Βορείου Ήπειρου έστω καί ελληνικό άεροπλάνο διερχόμενο από τόν τόπο τους, παρά τό γεγονός ότι ή όλη δαπάνη της διακινήσεως του άεροσκάφους βαρύνει τήν Έλλάδα. Αντίθετως οι Άλβανοί άλωνίζουν έλεύθεροι όλην τήν ελληνικήν επικράτειαν γιά νά προσπίσουν τά συμφέροντά τους καί διά της προπαγάνδας των νά επιδράσουν διαλυτικώς στίς πατριωτικές προσπάθειες τών Βορειοηπειρωτών.

3) Διατείνεσθε πώς πιστεύετε ότι τά μίση καί οι έχθρες πρέπει κάποτε νά τελειώνουν γιά νά ζήσουμε ειρηνικά. Αυτό βέβαια είναι όρθόν καί μäs βρίσκει συμφώνους. Κάτι τέτοιο όμως μπορεί καί πρέπει νά γίνεται, όταν οι λόγοι πού έδημιούργησαν τά μίση εκλείψουν. Μäs έδασάνισαν γιά παράδειγμα οι Γερμανοί, έφυγαν όμως από τόν τόπο μας καί τά 40 χρόνια πού πέρασαν έφεραν άναμφισβήτητα κάποια λήθη. Πώς όμως θέλετε νά γίνει τό ίδιο μέ τό θέμα του άτυχου αυτού τόπου, άφού όκτώ χρόνια μετά τήν άποκατάστασι τών σχέσεων, οι Άλβανοί όχι μόνον δέν έλυσμόνησαν τό παρελθόν — άν καί ούδέποτε έθίγησαν από τήν Έλλάδα — άλλα συνεχίζουν καί σήμεραν

τόν άφανισμόν του Έλληνισμού της Βορείου Ήπειρου μέ έπιστημονικά μεθόδους καί κομμουνιστικά τεχνάσματα καί τερτίπια; Γιά νά ακριβολογούμε όχι μόνον δέν άφέθησαν έλεύθεροι οι κρατούμενοι από τά στρατόπεδα καί τίς φυλακές, άλλα καί πολλοί άλλοι έφιλοξενήθησαν άναγκαστικώς στην κόλασι τών αλβανικών φυλακών. Άν ύπάρχει καί ή έλαχίστη άμφιβολία διά τά όσα καταγγέλλομε, άς τολήσ η κυρία Φωτιάδου ή οι όλίγοι εύτυχώς αλβανοκράτες, νά ζητήσουν νά επισκεφθούν τίς φυλακές ή τά στρατόπεδα πού αναφέραμε. Τονίζομε έπίσης — γιατί κι αυτό μπορεί νά τό άγνοήτε — πώς όλοι αυτοί οι μάρτυρες της ελληνικής ιδέας καί του φλογεροϋ πατριωτισμού των, δέν έκατηγορήθησαν καί δέν έδικάσθησαν γιά έγκλήματα ή πράξεις Ποινικού Δικαίου, άλλα άπλως γιατί έπιδέχονταν νά θέλουν τήν Έλλάδα καί ή μοναδική τους κατηγορία είναι πώς τάχα συνηργάζοντο μέ τήν ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ Έλλάδα!

Αυτή είναι ή λήθη τών Άλβανών, ενώ από ελληνικής πλευράς ξεχάστηκαν — κακώς κατά τήν γνώμη μας — ΟΛΑ.

4) Όσο γιά τήν συνύπαρξι, πού είναι άπόρροια κάποιας ανάγκης ή άπάτης, γίνεται κατόπιν κοινών ύποχωρήσεων καί μέ βασανιστικές διαδικασίες.

Γιά νά έπιτευχθή αυτή ή ειρηνική συνύπαρξι Έλλάδος καί Άλβανίας καί νά άποκατασταθούν σχέσεις μεταξύ των, δέν έγινε τίποτε από τά παραπάνω. Οι Άλβανοί από πολλά χρόνια ζητούν την άποκατά-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ ΣΕΛ. 2

ΤΟ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΕΝΕΠΕΚΙΔΗ, ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ

Τά κρατικά άπόρρητα έγγραφα της Βιέννης διά τό έτος 1913 άσχολούνται μέ τρία κεντρικά θέματα: τό ζήτημα της προσχωρήσεως της Έλλάδος εις τόν τότε άξονα Βερολίνου - Βιέννης - Ρώμης, κατόπιν τό Βορειοηπειρωτικόν καί τέλος τό Δωδεκανησιακόν. Ο άναγνώστης θά έχη διαπιστώσει ότι ρίπτομεν τό βάρος της έξιστορησεως εις τό πρώτον θέμα, διότι αυτό συνεκλόνηζε τότε τόν Έλληνισμόν καί αυτό ώδήγησε τελικά εις τόν Διχασμόν. Διά τό Βορειοηπειρωτικόν θά ήξιζε τόν κόπον νά αφιερώσωμεν ειδικά κεφάλαια, τά όποια όμως θά έξήρχοντο του πλαισίου του παρόντος Ιστορήματος. Άλλωστε δέν θά ήθέλωμεν εις τήν πραγματικότητα του Διχασμού νά προσθέσωμεν καί τήν άλλην πραγματικότητα της άπώλειας ελληνικωτάτων έδαφών κυριολεκτικώς μέσα από τά χέρια μäs. Όσον άφορά τό Δωδεκανησιακόν, έπειδή αυτό έλύθη έν τώ

μεταξύ, άποφεύγομεν νά έξιτορήσωμεν τάς Ιταλικάς μηχανορραφίας καί αύθαιρεσίας όπως παρουσιάζονται εις τά πολυάριθμα άπόρρητα έγγραφα της Βιέννης καί της Ρώμης.

Τό έτονίσαιμεν καί προηγουμένως ότι ή ελληνική Ιστοριογραφία της έποχής έχει τήν τάσιν νά υπερτιμά τήν σημασίαν των έν Άθήναις παρασκηνακών κινήσεων από ελληνικής πλευράς, ως πρός τήν δημιουργίαν του Διχασμού. Καί ό Μεταξάς καί ό Δούσμανης καί οι άλλοι υπήρξαν άπλως αι έξάψεις μιας καταστάσεως εις τά βαθύτερα στρώματα της όποιας έκινούντο δυνάμεις έξωελληνικάι. Συχνά ό Ιστορικός έχει τήν έντύπωσιν ότι ό Βενιζέλος έπολεμούσεν έναντίον μιας μοίρας με τήν όποιαν άπλούστατα δέν ήθελε νά συμφιλιωθή διότι ένστικτικώς διησθάνετο ότι ή μοίρα αυτή της Έλλάδος ήτο περισσότερο άδίκος παρά άμείλικτος. Ήθελε μέ κάθε τρό-

πον νά τήν άποτρέψη. Τά κατώτερά άπόρρητα έγγραφα δεικνύουν τό ευρωπαϊκόν βάθος των όσων συνέβαιναν εις τάς Άθήνας. Ιστορική άκόμη καί διά τήν Εύρώπην έμεινεν ή έπίσκεψις του βασιλέως Κωνσταντίνου εις τό Βερολίνον τόν Σεπτέμβριον του 1913. Κυρίως οι Γάλλοι ίσως άκόμη νά μήν έλισσόμενταν τά βαρεία λόγια του Έλληνος βασιλέως, όταν του έδόθη υπό του Καίσερος ή στραρχική ράβδος. Η όλη υπόθεσις έκτίθεται λεπτομερώς εις άπόρρητον έγγραφον της 23ης Σεπτεμβρίου 1913 υπό του έν Βερολίνω Αυστριακού πρεσβευτού Φλότωδ κατά τήν άκριβή άφήγησιν του Έλληνος πρεσβευτού Νικολάου Θεοτόκη, υιού του Γεωργίου Θεοτόκη. Καί ό Έλλην αυτός διπλωμάτης, πού άπασχολεί διά του υπερβολικού του ζήλου ύπέρ του Καίσερος τά άπόρρητα έγγραφα, άνέφερεν εις τόν Φλότωδ ότι εή

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 7

